LUCREŢIA PETRESCU

JOC PRIMEJDIOS

COMEDIE INTR'UN ACT

Reprezentată pentru prima oară împreună cu «Găgăuță» de Al. Mugur și «Vedenia» de I. Valjan la Teatrul Național din București, în seara zilei de 23 Ianuarie 1933

Editura S. A. D. R. Bucureşti

DISTRIBUŢIA

Doamna Cornea	D-na LILLY POPOVICI
Gina (.	„ PUIA IONESCU
Merica (fiicele ei	D-ra MIA COCA
Costache Cornea	D-l N. SOREANU
Bob Floroiu	„ A. CRITICO
Roza	D-ra V. CORCIOV
Oprea.	D-l I. BINDEA

Direcţia de scenă D-l I. SAHIGHIAN

Un hall deajuns de elegant. La stânga o scară care urcă. Dedesuptul ei un colț intim cu divan masă scundă, cărți și flori. O oră neprecisă de după amiază. Pe divan rezemată de perne D-na Cornea vorbește la telefon. In lumina atenuată a camerii D-na Cornea pare o femeie tânără și de netăgăduit frumoasă. Râde fericită; și vădit cochetează cu vorbitorul nevăzut:

D-na CORNEA. — A, nu e imposibil. Cum pot să te cred?.. Adevărat suferi?.. Exagerezi. Da, da știu. Malade imaginaire (râde) Comme vous, êtes gosse? Da, da copil. Și un copil răsfățat. Eu? Sigur că nu te-am răsfățat eu.. Dar alte femei. Nu? Nu există altele? Sunt singură pe lume ?... Die eine, die feine. die reine. Pentru mine a scris Heine versurile astea... Nu, nu sunt ironică, dar nu pot să cred tot ce-mi spui. Poate că e și vina telefonului. Nu înregistrează îndeajuns vibrațiile glasului D-tale... Ale sufletului? Trebuie să te ascult de aproape? Bine vino atunci la mine.. Ai să mă convingi ?.. Nu știu. Depinde de eloquența D-tale... Da, da sunt singură. Dacă îți spun. Cine ar putea să mai fie la mine ? Dar în orice caz vino devreme, devreme... Nu, nu. Am să ferec ușa pentru tot restul lumei... Ce ai să-mi spui atâta de important ! O, o fericirea D-tale ? ! Vai, dar mă înspăimânți. Mă tem să-mi iau atâta răspundere... In sfârșit să vedem. Vino. Te aștept.

(Cu un gest de mângâiere pune aparatul jos, apoi se răstoarnă pe perne, se ridică, ia din vas o floare o respiră, își mângâie cu ea obrazul, se culcă pe perne și o clipă rămâne nemișcată. Apoi ca un resort se ridică și se duce la oglindă. Se privește amănunțit își cambrează trupul, își netezește părul, face îngândurată câțiva pași. Rostește de odată :)

D-na CORNEA. — Nu, nu. Sunt nebună. Bob e un copil, pe când eu... ·

(Se duce iar spre oglindă, se răsucește fără astâmpăr. In dreptul pinului trage nervos mâna pe clape dealungul. Termină cu câteva note răslețe care dau impresia unui sfârșit de romanță sentimentală.

(Intră servitoarea. Cochetă subretă gen Molière. Pune pe măsuță o gazetă, o revistă pe care D-na Cornea o ia și o răsfoiește distrată.)

ROZA. — Nu știți coniță, pe când adineauri vă îmbrăcați, a telefonat dela pensionul Domnișoarelor.

D-na CORNEA. — Dela Notre Dame ?! Pentru ce ?

ROZA. — Zău coniță n'am înțeles, ce a vrut să spună sora. Când să mai întreb s'a întrerupt și...

D-na CORNEA.—Trebuie să fie pentru D-ra Gina. Lecțiile ei de engleză. *(Așează o floare, răsfoește o revistă cu gândul aiurea. Intreabă oare cum sfiit).* De când n'au mai venit domnișoarele ?

ROZA. — Cam de mult *(calculând).* Or fi șapte, sau opt Duminici de când nu le-a adus conița.

D-na CORNEA. — Două luni ? Imposbil *(căutându-și scuze).* In sfârșit poate că nu e nici rău, să se deprindă de acum fără de mine.

ROZA. — Sigur coniță. Domnișoara Gina când are să se mărite...

D-na CORNEA. — *(Mânios)* Vorbești prostii, Roza. Până atunci mai e vreme. D-ra Gina e un copil. *(Trece prin fața oglinzii și-și aruncă o privire mulțumită).* Zici c'ai aranjat pentru ceai, Roza ?

ROZA. — Da coniță. E pregătit în sufragerie tot. Dar nu mi-ați spus pentru câte persoane.

D-na CORNEA. — *(ocolind răspunsul).* In sufragerie? Nu Roza. Două persoane la masa aceia mare face pustiu. Să aduci aici toate. Uite pe măsuță lângă divan. Pregătești samovarul mic, două cești, sandwiciuri, Porto.

ROZA. — Bine coniță. Aduc toate aici. Numai să fie loc. Ați zis și două cești. Dar dacă vine lume mai multă ?

D-na CORNEA. — *(Tăios)* Am vorbit precis cred. Pentru două persoane. Astăzi oricine vine *(accentuând)* nu sunt acasă.

ROZA. — Bine coniță *(vrea să iasă).*

D-na CORNEA, *repede.* — Stai Roza, să ne înțelegem. Nu sunt acasă de cât pentru... Are să vină... L-am rugat să-mi aducă o carte pe D-l Floroiu... Știi, domnul care a mai fost și...

ROZA. — D-l Bob ? Dar cum să nu-l știu coniță ? Să nu aveți nici o grijă. Am înțeles. Afară de d-l Bob la toată lumea spun, că sunteți plecată.

D-na Cornea, *care între timp s'a privit iar în oglindă).* — Roza ia uită-te tu la mine. Mi se pare numai mie, sau am o figură... Sunt obosită, palidă. In sfârșit arăt rău astăzi.

ROZA, *devenită confidentă.* — Cum să n'arătați rău? Vă culcați tot la ziuă. In sfârșit dacă ar vrea conița să mă asculte...

D-na CORNEA, *care se pare că așteaptă mântuirea dela cuvântul servitoarei.* — Ei spune, Roza.

ROZA. — Schimbați-vă rochia, coniță. Negru, negru, vă întunecă, vă îmbătrânește. Alaltăseară în rochia aceea deschisă zic zău, dacă părea conița să aibă mai mult de 25 ani.

D-na CORNEA *vesel.* — Imi venea atâta de bine? *(Stă puțin pe gânduri, apoi nervos deodată)*

Ar trebui să-mi comand câteva rochii. Zău dacă mai am ce îmbrăca.

(Prelung se aude soneria).

D-na CORNEA, *fericită și nevoind să pară.* — A sunat cineva! *(repede).* Roza, eu mă duc să-mi schimb rochia. Tu poftește-l. *(Mai calm).* Adică dacă e d-l Floroiu, poftește-l și roagă-l să mă aștepte.

ROZA. — Iar dacă e altcineva ?

D-na CORNEA, *exasperată.* — Ți-am spus că nu sunt acasă pentru nimeni alt. Du-te că o fi înghețat. Și dacă e d-l Floroiu, să vii să-mi spui. Nu, nu deschide încă ușa. Să dispar eu întâiu *(urcă grăbit scara, dispare după ușă).*

(Soneria sună prelung a doua oară).

ROZA, *se duce și deschide, dar mirată și aproape consternată se dă înlături exclamând.* — Domnișoarele !

(In uniformele de la Notre Dame s'au ivit două fete. Voioase își iau rămas bun dela o persoană nevăzută).

GINA. — Oui, Dimanche soir. Merci ma soeur.

MERICA. — Mais non. Lundi matin. C'est entendu. Lundi. Merci soeur Marie Ange. Au revoir.

GINA. — Au revoir. Merci.

MERICA, *Rozei mustrător.* — Dar ce ? Nu mai sună soneria ? Ne-ai ținut un ceas afară. Și mama unde e ?

ROZA, *complect zăpăcită.* — Conița e... Conița a zis că...

MERICA. — Nu te întreb ce a zis. Spune-mi unde-i ?

ROZA. — Conița nu-i acasă. Sigur că nu-i acasă acum. S'a dus până la... Dacă ați putea să veniți mai târziu.

MERICA. -- Cât de târziu ? Incă peste trei luni ?

GINA. — Ce rău îmi pare ! De când n'am mai văzut pe mama !

ROZA. — Apoi dacă atâta de rar veniți.

MERICA, *indignată.* — Auzi ! Zice că venim rar. Tot noi vinovate. Nu vine nimeni să ne ia. A trebuit să se închidă astăzi școala din pricina gripei, ca să ne vedem și noi *(gest solemn)* în casa părintească.

ROZA, *îngrijorată.* — Dar ce are să zică conița când v'o vedea ?

MERICA, *vijelios.* — Cum ce are să zică ? Are să se mire întâi, dar pe urmă are să-i pară foarte bine.

GINA. — Ești convinsă ?

MERICA. — Auzi întrebare ! Cum să nu fiu ? Nu-i mama mea ? Tu nu ești convinsă ?

GINA, *cu ezitare.* — Ba da. Cu toate că mi s'a părut că e puțin schimbată dela o vreme.

MERICA, *ironic.* — O la la. Cette vieille chanson! Te-ai neurastenizat ma chère. Ai idei fixe. *(Rozii care s'a chibzuit și a plecat binișor spre scară).* Unde pleci Roza? Ține hainele.

GINA. — E cald la noi în odaie ?

Roza, *luând paltoanele.* — Nu domnișoară, n'am mai făcut focul. Cine s'a gândit că...

MERICA. — Că o să venim pe acasă. Nu-i așa ? Credeați că v'ați mântuit ? Imi pare rău Roza că nu-ți pot da această satisfacție. Dar uite, am venit să stăm cinci zile. Ba nu. Cinci și jumătate. Până Luni. Ai înțeles? Bine. Du-te acum și fă focul. Adică nu. Nu încă. Stai. Spune-mi repede ce face Pufi și Tom și Miss ?

ROZA. — Sunt bine toți, d-ră. Adică Pufi e bine. Tom?.. De Tom nu mai știu nimica, a fugit.

MERICA, *superlativul indignării.* — Cum ? Ce-ai spus. A fugit Tom ? Tomiță al meu a fugit ? Și nu l-ați găsit ? Nu l-ați căutat ?

ROZA. — Ba l-am căutat d-ră, dar...

MERICA. — Eu nu vreau să știu. Să-mi găsiți pe Tom, căci altmintrelea.

ROZA. — Dar lasă-l focului, d-ră, că nu e cine știe ce pagubă de un cotoi bătrân.

MERICA, *amenințător.* — Cum ? bătrân Tom ? Fii cuviincioasă Roza. Nu-ți permit. Tom e mai mic decât mine cu cel puțin trei ani. Și eu doar nu-s fată bătrână.

GINA. — Poate că încep eu să fiu.

MERICA, *indignată.* — Iarăși? Tu mă exasperezi Gina. Am să te spui mamii. *(Rozii)* Iar D-ta Roza, bătrân ori tânăr, să mi-l găsești pe Tom.

ROZA. — Lăsați-l D-ră, că s'o găsi. *(vesel* A, dar nu știți ? N'ați aflat că Miss cățelușa Dvs...

GINA, *nerăbdătoare.* — Ei spune ce-i cu Miss ?

ROZA. — Nu v'a scris conița ? Are patru căței.

MERICA, *voioasă luând pe Roza în brațe.* — Patru căței! Are Miss căței?

ROZA. — Da D-ră. Și să vedeți ce frumoși sunt ? ! Toți albi, albi ca și dânsa.

MERICA. — Albi firește. Doar n'ai vrea să fie albaștri. Dacă's Spitzi. Drăguța de ea! O rugasem să-mi facă cățel. M'a ascultat *(cântat)* Miss, Missette, are patru căței *(vorbit).* Și unde's cățeii Roza?

ROZA. — I-am așezat într'un coș în spălătorie.

MERICA, *indignată.* — In spălătorie ? In subsol pe ciment Miss cu copiii ei? In frig Spitzii mei? Dar bine Roza. Aia-s Spitzi și Spitzii mor la frig. In țara lor...

GINA. — In Spitzberg nu e cald Merica. Nu știi? E numai ghiață.

MERICA. — Lasă-mă și tu. Nu-mi ține curs de geografie, când e vorba de cățeii mei. Mă duc să-i iau de-acolo și să-i duc la mine în odaie.

GINA. — Cred că e mai frig la noi Merica.

ROZA. — Și ce are să zică conița ?

MERICA. — Are să zică că bine am făcut. Iar dacă n'o zice așa, cu atât mai rău. Eu tot îi duc... Cel puțin cât stau eu acasă, să fie bine îngrijiți. După ce mă întorc la școală, îi puteți pune și în frigorifer. Tot zice Gina, că Spitzilor le place la ghiață *(ese grăbită pe ușă în fund).*

GINA, *către servitoare care discret a vrut să urce scara.* — Roza, ia vin !

ROZA, *contrariată se apropie.*

GINA. — Dar să-mi spui drept Roza.

ROZA, *cu teamă.* — Vai D-ră, dar ce să vă spun ?

GINA. — Ce e cu mama ?

ROZA. — Dar ce știu eu D-ră ? Ce mă întrebați pe mine ?

GINA. — Cum să nu știi ? N'a fost cumva bolnavă în timpul din urmă ?

ROZA, *respiră ușurată.* — Nu d-ră, nu. Dimpotrivă.

GINA. — Ce însemnează dimpotrivă ?

ROZA. — Adică i-a fost bine. Foarte bine. Nu, zău, D-ră na fost bolnavă. De ce să fie?

GINA, *îngândurată.* — Nu ne-a luat atâta vreme de la școală. Aproape n'a mai venit să ne vadă. In sfârșit o fi avut motive. Bine, du-te Roza de fă focul. Dar mă mir că n'ați știut că venim. A telefonat sora.

ROZA. — Adevărat D-ră, a telefonat dar...
(o întrerupe soneria).

GINA, *voioasă.* — O fi venit mama ?

ROZA, *mergând la ușe.* — Nu, nu e conița. Cum să fie conița, când ?... *(încet)* Tare s'au mai încurcat socotelile coniții. *(deschide ușa. Apare un băiat tânăr cu un buchet de trandafiri în mână).*

ROZA, *cu jumătate voce.* — Vă rog să poftiți și să așteptați puțin. Trebuie întâiu să mă duc să-i spun coniții de Dvs. și de...

BOB. — Du-i te rog și florile.

ROZA, *contrariată se duce spre Gina.* — Zicea D-ra că ar vrea să meargă la D-neaei în odaie.

GINA, *mirată.* Eu ? Ți-am spus să faci întâiu focul. *(din fund alergând vine Merica dezolată. Merica chiamă desnădăjduită).* Roza vine încoace. Roza ! *(Zărește pe Bob, răspunde cu o reverență salutării lui mirate, apoi cu glas mai scăzut se roagă iar).* Hai Roza, vino, că uite Miss, Misseta mea nu mă mai cunoaște. *(Plângând aproape).* S'a repezit a vrut să mă muște. Vino cu mine Roza.

ROZA, *exasperată.* — Dar lăsați acum cățeaua D-ră. Trebuie doar să anunț coniții că...

MERICA. — Ce s'anunți dacă nu-i acasă ? Când o veni. *(rugător)* Hai, Roza *(o ia de mână, o trage spre ușă).*

ROZA, *lăsând pe masă buchetul, către Gina.* — Vedți și Dvs., domnișoară, dacă m'o certa conița...

MERICA. — Cum să te certe ? E vina dânșii. Mă aduce atât de rar acasă, că au ajuns să nu mă mai cunoască nici pisoii, nici cățeii mei. *(Es în fund amândouă).*

BOB. — *(nedumerit a urmărit toată scena, apoi se întoarce și vrea să se așeze pe un scaun, vede abea acum pe Gina mascată de scară. Surprins și cu o vădită admirație o salută).*

GINA, *confusă înclină capul.*

BOB, *apropiindu-se.* — Imi dați voie ? Bob Floroiu.

GINA. — Domnișoara Cornea. *(Ii întinde sfios mâna).*

BOB, *mirat, reținându-i-o.* — D-ra Cornea ? Sunteți rudă cu D-na Cornea ?

GINA, *candid.* — Cum rudă ? E mama mea !

BOB. — Mama Dvs. ? Dar nu-i cu putință ?

GINA *(cu teamă).* — De ce să nu fie cu putință?

BOB, *încurcat o clipă.* — In orice caz e foarte greu de crezut că D-na Cornea care e atât de tânără să poată avea o fiică atât...

GINA, *alarmată.* — Atâta de bătrână ?

BOB, *repede.* — Vai, nu D-ră. Numai cuvântul de bătrână n'aș fi putut să pronunț în fața unei atât de primăvăratice apariții. Și vă cer iertare pentru mirarea mea. Dacă vă priveam mai bine *(se apropie)* asemănarea ce aveți cu mama Dvs.

GINA, *vesel.* — Semăn cu mama ? Ce bine îmi pare. Mama e așa frumoasă. Dacă-i semăn... *(se oprește încurcată).*

BOB, *amuzat.* — Atunci urmează că și Dvs. să fiți frumoasă. Ei bine D-ră, credeți-mă că n'aveți nimic de invidiat mamei Dvs. I-ați moștenit cu prisosință darul acesta.

GINA, *confuză.* — O nu, Exagerați. Dar *(luându-și în serios rolul de stăpână a casei)* Dar stați vă rog. *(Ii arată un scaun, se așează și dânsa)* Nu cred să mai întârzie mama *(cu un oftat reținut)* Nici eu n'am văzut-o de mult. Și astăzi am venit neașteptat dela școală.

BOB. — Sunteți în școală încă ? Din pricina asta vă credeam mai mică. Și apoi și D-na Cornea când vorbea de Dvs.

GINA. — Vă vorbea mama de mine ?

BOB, *stăpânită ironie.* — Pot spune că nici nu aveam alt subiect de vorbă.

GINA, *emoționată.* — Dar ce puteați vorbi atât de mult de mine?

BOB. — Ar fi greu să vă spun. Mi-ați suspecta laudele. *(continuând s'o privească mirat)* Dar D-ră ar fi îndrăzneț să vă întreb câți ani aveți ?

GINA. — De ce să fie ? Nu-mi ascund anii. Ar fi inutil. Mai ales că arăt a avea și mai mulți.

BOB. — Opt-spre-zece ? Nouă-spre-zece ?

GINA. — Și câteva luni.

BOB. — Cea mai frumoasă vârstă.

GINA. — Da ? Până acum n'am observat.

BOB. — Cum se poate? E vârsta iluziilor, a viselor.

GINA. — Neîmplinite. Știu. Grozavă vârstă. De n'ar ține prea mult. Mă tem uneori că am să rămân până la moarte de 19 ani.

BOB, *surâzând.* — Și asta vă înspăimântă ?

GINA. — Dar cum să nu ? Ar însemna atunci, ca până la moarte să rămân la călugărițe elevă. Mama a hotărît ca până la majorat să nu mă aducă acasă. Mai am un an și patru luni *(cu un oftat).* Un veac.

BOB. — Miraculos veac. Ași vrea să-l trăiesc și eu să vă văd la sfârșitul lui tot atât de fermecător de tânără.

GINA, *încet mustrător.* — Tocmai la sfârșitul vea-

cului ați vrea să mă mai vedeți ?

BOB. — Dacă aşi fi eu întrebat ce aş vrea, atunci desigur D-ră că plăcerea asta aşi cere-o să-mi fie acordaăt zilnic. *(apropiindu-se).* Dv. Ce ați zice ?

GINA, *turburată dându-se îndărăt.* — Eu ? Nu ştiu. Vorbiți cu mama. Văd că întârzie. O mai puteți aştepta ?

BOB. — Dacă îmi permiteți. Eu nu sunt grăbit de loc. Şi Dvs. înlocuiți cu atâta grație pe mama Dvs. Sunt chiar încântat că v'am putut cunoaşte. Am venit ades pe la D-na Cornea şi până astăzi nu am avut fericirea să vă văd.

GINA. — E o fericire ?

BOB. — Pentru mine, da.

GINA, *sfios.* — Şi mie mi-a făcut plăcere că v'am cunoscut.

BOB, *luându-i mâna.* — Adevărat ?

GINA. — De ce aş minți ? *(confuză își trage mâna și-și ascunde chipul în buchetul cu trandafiri, respirându-i).* Ce frumoşi sunt ?

BOB. — Vă plac florile D-ră ?

GINA. — Nespus de mult.

BOB. — Atunci dacă vă plac aşi fi foarte bucuros să vă ofer.

GINA *veselă.* — Trandafiri mie? De ce? Nu mi-a dat încă nimeni flori.

BOB. — Adevărat? Atunci să-mi fie hărăzită mie plăcerea de a vă oferi *(încurcat).* Nu, nu buchetul ăsta. S'a şi veştejit. Alte flori proaspete, suave ca şi D-ta. Or câte ai vrea.

GINA. — Atâta risipă de flori faceți ?

BOB. — N'ar fi o risipă, ci un neînsemnat dar...

GINA. — Nu ştiu dacă pot primi daruri dela Dvs.

BOB. — Câteva flori, duduie ? Ce ați zice dacă v'aşi face darul gândurilor, al sentimentelor mele ? E adevărat că astăzi v'am văzut întâia oară, însă mi-a fost deajuns... *(vorbeşte mai încet şi tot mai aproape ; se pare că e chiar puțin mişcat).*

Gina turburată vrea parcă să se îndepărteze şi nu reuşeşte îndeajuns. Pe scară sus s'a ivit D-na Cornea, îmbrăcată cu o rochie deschisă. Roza o însoțeşte şi pare a-i explica ceva. D-na Cornea înmărmurită însă s'a oprit şi priveşte din susul scării, pe cei doi tineri, cari alături amețiți par a nu mai vedea nimic în jur. In stradă se aude sgomot de zurgălăi, tropote. O voce bătrânească porunceşte:

COSTACHE. — Ai grijă de cârlani Opreo!

(Din fund cu un cățel alb în brațe năvăleşte ca o furtună Merica, anunțând voios). Gino, a venit unchiul Costache? *(se duce la uşă şi înainte de a sosi Roza o deschide).*

Incoloşmănat în şube, ținând în mâini două coşuri intră Unchiul Costache. Gina şi Bob nici n'au avut vreme să se depărteze prea mult unul de altul. Buchetul cu care acum Gina nu ştie ce să mai facă măreşte între ei complicitatea.

MERICA, *voioasă sărind de gâtul bătrânului.* — Unchiule ce bine îmi pare să ai venit!

COSTACHE, *ferindu-se puțin.* — Stai Merico, stai nițel moşule, să văd şi să mă bucur *(stă în loc şi priveşte parcă cucernic scara pe unde scoboară D-na Cornea şi grupul celor doi tineri rămaşi înmărmuriți alături).*

MERICA. — Ce să vezi unchiule ?

COSTACHE. — Ține Merico, coşurile ca să pot să-mi fac cruce. Că mare-i răutatea oamenilor! Dacă mă luam după gura lor... *(Işi scoate căciula face o cruce mare. (Inaintează spre D-na Cornea care a scoborît scara. Afectuos luându-i mâinile).* Bine te-am găsit Aglăiță! Bine te-am găsit cumnată. Zi mare e astăzi! Lasă-mă să te sărut.

D-na CORNEA. — Dacă ții. *(îşi dă ferit obrazul)* Bine ai venit.

MERICA. — Mamă unde ai fost ? Când ai venit ? *(o îmbrățişează vijelios).*

GINA. — De când nu te-am văzut mama !

D-na CORNEA, *sărutând-o şi dânsa.* — S'r crede că de un veac. *(dând pe Merica deoparte)* Destul Merico. Moderează-ți efuziunile. *(întinde lui Bob destul de rece mâna). (Ironic).* Te-am făcut să aştepți Domnule Floroiu. Totuşi cred că nu ți s'a părut prea lung timpul.

BOB, *sărutându-i mâna.* — E adevărat că ați fost atât de fermecător înlocuită, încât...

D-na CORNEA, *întorcându-se brusc spre unchiul Costache.* — Dar nu-ți scoți şuba. Să vii pe aşa vreme! Ce te-a adus ?

COSTACHE. — Zi mare m'a adus.

D-na CORNEA. — Dar ce e astăzi ?

COSTACHE. — Ei parcă tu nu ştii *(întinde mişcat brațele spre Gina)* Gino ! *(O sărută bătrâneşte, sgomotos şi apăsat)* Ce păcat că nu trăieşte şi tată-tău să te vadă aşa *(o sărută iar, tuşeşte, se îneacă).* Să-ți cunoască alesul, să-ți sărute cununiile.

GINA, *ruşinos.* — Ce ales unchiule ?

D-na CORNEA, *agresiv.* — Ce cununii ? Ce visezi Costache ?

COSTACHE. — Ei, lasă, nu vă mai prefaceți. După cele ce am auzit şi slava Domnului, după cele ce am văzut cu ochii mei acuma... *(se îndreaptă spre Bob nedumerit).* Matale eşti?

D-na CORNEA. — D-l Floroiu.

BOB *(înclinându-se)* — Bob Floroiu.

COSTACHE. ! Da, da mi s'a spus. Imi pare bine de cunoştință, *(îi dă mâna)* îmi pare foarte bine. Eu îs Costache Cornea, unchiul şi epitropul Ginei. *(face semn din ochi).* Gina, mă rog, cu care te-am prins vorbind aşa frumuşel alături, cu buchețel de flori în mână.

MERICA. — Cum Gino, tu ? Frumos, foarte frumos.

GINA, *alarmată.* — Vai unchiule, dar nu trebuie să crezi că...

COSTACHE, *blajin.* — Ei lasă, nu te mai ruşina atâta, că nu-i păcat şi dacă o fi apoi al meu să fie.

D-na CORNEA, *exasperată lui Costache încet.* — Costache nu trebuie să-ţi închipui că... Vorbeşti ca şi cum... In sfârşit trebuie să-ţi explic de ce... *(nu găseşte uşor explicaţia),*

COSTACHE, *prvieşte în jur, pe Gina fericită, Bob amuzat şi D-na Cornea nervoasă. Surâde paşnic.* — Stai cumnată, toate lucrurile la vremea lor. Să-mi lepăd întâiu şuba, că in zorul bucuriei, aşa am rămas. *(Fetele, Bob îl ajută să se desbrace).*

MERICA, *abia ducând şuba grea şi căţelul trece în cealaltă cameră.*

COSTACHE, *aşezându-se pe un jilţ.* — Aşa. Bine. Şi acum am să te rog pe mata *(arată pe Bob)* să mă desluşeşti. Că eu am cunoscut de mult pe un Floroiu, ba eram şi buni prieteni. Dumitrache Floroiu îl chema şi avea in Vlaşca pământuri.

BOB. — L-aţi cunoscut pe tata.

COSTACHE, *voios.* — Aşa ? Va să zică tot feciorul lui Dumitrache eşti ? Apoi îmi pare foarte bine. *(Ii strânge mâinile).* Grozav de bine îmi pare. Dacă eşti feciorul lui Dumitrache Floroiu nu mai am nici o grijă. Sămânţă de oameni de treabă. Asta e mare lucru. Nu te minte niciodată. Dar vezi că nu eram bine domirit. Te-ai prezantat Bob Floroiu. Eu ştiam că pe băieţii lui Dumitrache îi chema Săndilă şi Barbu.

BOB. — Eu sunt Barbu. Bob e un diminutiv.

COSTACHE. — Inţeleg, înţeleg. Un nume aşa de răsfăţat. M'am luminat acum. Numai un lucru m'a supărat. Să ştiţi. De ce nu m'aţi pus şi pe mine mai de vreme în cunoştinţă. Eu care sunt ca şi un tată Ginei, se cădea să ştiu de mult.

(Gina se trage ruşinos mai la o parte. D-na Cornea se frământă fără astâmpăr. Pe Bob încurcătura se pare că-l amuză. In uşă bate şi intră îndată Oprea, vizitiul unchiului Costache, îmbrăcat şi el în cojoc îmblănit.)

COSTACHE. — Ce-i Oprea? Stai acolo; spune.

OPREA, *scoţându-şi căciula.* — Păi cucoane nu pot ţine liniştiţi cârlanii alături de otonobelul din poartă. Rugai acu pe nişte oameni să-i ţină. Dar trebue ori otonobelul cârmit după colţ, ori eu să mă duc cu sania de aici.

COSTACHE, *lui Bob.* — E a D-tale maşina ?

BOB. — Da e maşina mea. Vreţi să o trag mai departe ? De altminteri ar trebui chiar să plec. Vizita mea a fost şi aşa prea lungă. Vă cer iertare D-nă.

D-na CORNEA. — Mie? Nu. Singură Gina s'ar putea plânge.

GINA, *sincer.* — Nam găsit că D-l Floroiu a stat prea mult.

COSTACHE. — Cum? Vrei să pleci? Ferească Dumnezeu. Stai că nici nu te-am văzut bine. Şi vreau şi eu să cunosc; să am plăcerea să cunosc pe feciorul prietenului meu Dumitrache Floroiu.

BOB. — Plăcerea ar fi şi a mea. Mă temeam numai că acum în cercul oarecum intim al familiei Dvs. prezenţa mea...

COSTACHE. — Vai de mine, dar chiar se impune de acum prezenţa D-tale. Ce zici Gino ?

GINA. — Să nu impunem nimic D-lui Floroiu, ce poate că nu-i face plăcere.

BOB, *înclinându-se.* — Atunci desigur că rămân Domnişoară.

COSTACHE, *mulţumit.* — Aşa, bine a vorbit fata. Dacă îţi face plăcere să mai rămâi, cred că avem ce să ne spunem, eu epitropul Ginei şi D-ta. Dar întâi *(lui Oprea).* Du-te Oprea şi ţine strâns cârlanii. Şi D-ta dacă poţi să cârmeşti uşurel maşina după colţ. Nu te superi ?

D-na CORNEA. — Eu cred că abuzezi Costache. D-l Floroiu poate că are afaceri mai importante.

BOB, *ironic.* — Pentru moment Doamnă, nu am alt nimic mai important decât să vă pot face acest mic serviciu. *(se înclină şi ese).*

COSTACHE. — E bun băiat. Săritor. Imi place.

D-na CORNEA, *reţinându-se.* — Sunt încântată că-ţi place. Dar întâiu am să te rog, să-mi spui şi mie rostul venirii acesteia neaşteptate, a unor vorbe enigmatice şi...

COSTACHE, *placid.* — Stai Aglăiţă, aşteaptă. Fireşte că am multe de spus şi multe de întrebat. Dar *(întorcându-se spre Gina)* Gino, moşule, vrei tu să spui să-mi facă un ceai fierbinte ? E cam îngheţat unchiutău.

GINA, *compătimitor.* — Vai unchiule, trebuia să mă gândesc eu la asta. Iartă-mă. Ţi-l aduc îndată. *(este grăbită).*

COSTACHE, *privind în urma ei.* — Draga moşului fată ! Bine că te-ai hotărît în sfârşit cumnată. Drept să-ţi spun, atâta bucurie am avut astăzi ! Mai ales că nu puţină scârbă adunasem în suflet. *(Mai încet)* De când au ajuns până la mine bârfelile acelea.

D-na CORNEA, *cu teamă.* — Care bârfeli ?

COSTACHE. — Să ţi le spun. Dar să nu te superi. Gura lumii, n'o ştii? La început nici eu nu le luam în seamă. Dar până la urmă când se cam trecuse măsura...

D-na CORNEA *(fără astâmpăr).* — Dar însfârşit, ce ţi s'a putut spune ca să te turbure atâta?

COSTACHE. — Dar cum să nu mă turbur? Mă crezi că ajunsesem de nu se mai lipea de mine nici somnul de mine. Era să viu chiar de săptămâna trecută, dar nu m'a lăsat Sevastiţa să înfrunt aşa troenile. Astăzi dacă a văzut şi ea, că nu mai e chip cu mine... Par'că mă strângea ceva de gât. Şi m'aş fi luat de piept cu toată lumea. Deunăzi i-am spus unuia dela obraz: Eşti nebun de legat! Cumnatămea e femee în toate minţile. Nu se uită ea la un copil. Dacă îi vine în casă într'una apoi sigur că pentru fată-i vine iar nu pentru... *(se bate peste gură).*

D-na CORNEA, *exagerată indignare.* — Dar ce a zis că...?

COSTACHE, *dulceag.* — Guri rele Aglăiță. Nu-ți bate capul. Da vorba e că mi-au pus mie junghiu în inimă? I-am spus Sevastiței: Mă duc la București, de a-și ști că mor după aceea. Dar nu pot să las ca numele lui biet frate-miu...

D-na CORNEA, *sever.* — Te rog Costache.

COSTACHE, *venind la ea și luând-o de umăr.* — Ei lasă că am văzut doar cu ochii. De cum am deschis ușa mi s'a luminat sufletul șiași fi vrut să chem o lume să vadă cum stăteau tinerii de vorbă alături. Băiatul nu știu ce-o ruga, iar Gina dădea din cap că nu. Dar așa fac fetele. Cu cât inima le îndeamnă să zică da, cu atâta scutură din cap că nu le trebuie. Adică fetele noastre care sunt crescute cu sfială și rușine. Nu acelea care sar de gâtul oamenilor. Și precum spusei stăteau tinerii de vorbă alături, iar D-ta cumnată ca orice mamă duioasă îi priveai de sus galeș.

D-na CORNEA, *chinuită.* — Totuși Costache, Gina și cu D-l Floroiu... In sfârșit nu știu, nici dacă se plac. De cerut nici n'a fost vorbă. *(Mai încet).* Și poate nici nu are de gând s'o ceară.

COSTACHE, *indignat.* — Cum? Atunci de ce-i vine în casă într'una? De ce-l lași cu fata așa singur? De ce îi aduce buchete cu flori?

D-na CORNEA. — Dar când a adus Ginei flori?

COSTACHE. — Dar astea ce sunt? Și dacă nu vedeam eu singur cum i le dă, puteai să-mi spui că mi le-a adus mie, ori chiar D-tale cumnată. Apoi dacă D-ta îngădui asta, eu însă care's epitropul fetii, am să întreb pe feciorul lui Dumitrache Floroiu de ce vine în toate zilele, numai așa ca să amețească capul unei fete? COSTACHE, *a vorbit mai tare.—Asta l-a împiedicat să auză ușa deschizându-se și Bob intrând.*

BOB, *Apropiindu-se cu exagerat ton de indignare.*— Domnule Cornea mă jignești. Cum poți să-mi atribui asemenea releg ânduri? Dar e destul să vă spun că eu veneam aici...

D-na CORNEA *repede.* — Și eu vă rog să încetați aceste explicații inutile. Că d-l Floroiu deși a venit adeseori, poate că nu s'a gândit serios la Gina...

COSTACHE. — Vai cumnată tare ți-ai uitat de când ai fost tânără. Tânără de tot vreau să zic. Când un băiat vine așa mereu într'o casă une-i o fată frumoasă, apoi crezi că de florile mărului vine? Dacă dela început nu i-ar fi plăcut...

BOB *extrem de amuzat.* — Dar cum s'ar fi putut să nu-mi placă?

GINA. *(Vine cu o ceașcă de ceai pe o tăviță. Vrea să o pună pe masă în fața unchiului Costache).*

COSTACHE *arătând-o.* — Te cred. Cum să nu-ți placă? Chip luminos, vorbă cuminte. Rochiță închisă până la gât. Nu cum am auzit — Doamne ferește — că umblă acum fetele cu rochii numai dela brâu în jos. Uită-te bine la ea tinere. Cu boiele de ouă nu și-a stricat obrazul. Lumea nu a văzut-o și vorbe în doi peri nu i-a șoptit nimeni la ureche. Tot anul închisă în școală, toate vacanțele în pustnicia mea la țară. Livada și cămara i-au fost până acum plimbările. Acum spune-mi, Ai umblat mări și țări. M'ai găsit-ai o fată ca dânsa?

BOB, *care a privit-o toată vremea serios și convins deodată.* — Adevărat. Cred că nu se mai găsește.

GINA, *îmbujorată.* — Te rog Domnule Floroiu.

COSTACHE. — Vezi, vezi? Nici n'ai încercat să-i faci un compliment, cum se face la fete și nu-ți dă voie. Altele te trag de mânecă.

BOB. — Și asta-i adevărat *(sgomot mare afară. Un camion sguduie ferestrele. Cârlanii înspăimântați sar și scutur surgălăii).*

OPREA. — Pruu, pruu, tată pruu, na, na! Domnule Gardist, ia vin mă rog!

COSTACHE, *alergând la ușe.* — Imi fac o șotie cârlanii. Șuba, unde-mi e șuba?

BOB *care interesat a privit pe fereastră.* — Mă duc eu Domnule Cornea. Imi plac foarte mult caii. Și ai D-tale's minunați. Dacă vreți îi ajut lui Oprea să-i treacă pe stradă dincolo. E un loc viran și...

COSTACHE *exagerat înspăimântat.* — Vai de mine! Să nu te încumeți să pui mâna pe hățuri. Să nu crezi că-i mașina D-tale s'o răsucești cum vrei, cu un deget. Is nebuni cârlanii. Te răstoarnă, te omoară și te am pe suflet.

GINA *cu nestăpânită spaimă, vine și-l reține punându-i pe braț mâna.*— Nu te duce domnule Floroiu.

BOB *reținându-i mâna.* — Ți-e teamă pentru mine duduie? *(o privește mișcatii sărută mâna pe care o reținuse și ese).*

GINA *confuză. (abia acum dădu-și seamă de gestul ei privește sfiită în jur și ese apoi grăbită).*

D-na CORNEA, *uimită, fără de glas se uită după dânsa.*

COSTACHE *privind-o și dânsul.* — S'a îmbujorat toată *(încet).* Cată să grăbim cu nunta. Și tânărul? *(Se uită pe fereastră).* Uite ce bucuros pare! Se interesează de cai acum. Copil. Copil cumnată — ce zici? Trece așa ușor dela una la alta!

D-na CORNEA *izbucnind.* — Sigur că e copil. Nimic serios. Mă mir cum te poți gândi, să-i dăm pe Gina.

COSTACHE *exagerată indignare.* — Cum? Ce? Eu m'am gândit? Ei nu, Asta-i bună. După ce ai făcut tot ce ai putut ca să ajungi aici, acum nu te mai înduri să-i dai fata.

D-na CORNEA *rugător.* — Dar cum s'o dau Costache? Gina abea-l cunoaște. Trebuie și dânsa să placă pe cine-o lua; să-l iubească.

COSTACHE. — De asta te temi? N'ai văzut-o adineauri? Și apoi nu cred să fi întâlnit băiatul ăsta multe fete ori femei, care nu-l placă. Tocmai ăsta e cusurul. Nu strica să fie mai urât o leacă.

D-na CORNEA *răsvrătită iar.* — Tocmai. Să încredințez soarta copilului meu, unuia, căruia, toate femeile îi țin calea?

COSTACHE. — Dacă ai știut asta de ce l-ai primit în casă? De ce-l lași cu Gina? Numai așa ca să dai prilej bârfelilor?

D-na CORNEA. — Pentru niște bârfeli vrei acum să-mi nenorocesc copila?

COSTACHE. — Ferească Dumnezeu! Cum să vreau asta? Eu numai pentru binele, pentru fericirea ei mă frământ de atâta vreme. Până să vin aici și să nu vin cu mâna goală. D-ta nu știi cumnată cât am umblat și cercetat. Până și la frate-său Săndilă mi-am găsit pretext de mers și am stat de vorbă Om întreg Sandilă și înțelegător la toate. Mi-a spus cinstit de frate-său și bune și rele. Dar eu îs bătrân. Cunosc oamenii și înțeleg că tinereței i se mai iartă. Și cu toată credința îți spun cumnată, să nu ai teamă. Am venit la vreme. Să vezi că se schimbă în bune toate. Că nu e rău băiatul. Sburdă și el acum că-i tânăr și duducile'l trag de mânecă. Dar când o fi însurat și 'n loc de duduci l'or trage copiii și nevoile, se cuminţeşte el, n'ai grije. Eu când mi-i un cârlan prea fără de astâmpăr îl pun o săptămână, două, de trage la saca și gata. Căsnicia, sacaua, cuminţeşte cârlanii.

D-na CORNEA. — Cu comparații absurde vrei să mă convingi?

COSTACHE. — Ba nici decum cumnată. De oarece singură l-ai poftit, cred că și D-ta erai convinsă că băieți fără cusur nu se mai găsesc astăzi. Și Bob al D8-tale...

D-na CORNEA *revoltată.* — Al meu?

COSTACHE. — Vorba vine. Ginerile D-tale vreau să spun.

D-na COREA. — Ginere? Te pripești Costache.

COSTACHE *serios.* — Nu mă pripesc. Cu mare chibzuială am ajuns aici. Și văd că și Dumnezeu a fost cu mine. Tinerii, iacă se plac. Se caută cu ochii. Pot să las lucrurile de acum să meargă singure. Și n'am să dau greș nici cu Barbu Floroiu. Ii cunosc neamul, știu că în școli a fost priceput și vrednic. Că sburdă? O fi nițel și vina duducilor. Dar cui pe cui se scoate. Mi-l aduce Gina pe calea cea bună.

D-na CORNEA. — In sfârșit Costache, văd că vorbești, hotărăști ca și cum Gina ar fi numai fata D-tale, iar eu...

COSTACHE. — Vai de mine Aglăiță, îmi pare rău. Eu credeam că îți dau curaj, că te ajut să isprăvești cu bine ceeace singură ai început. Ca să-ți fiu de folos, chibzuisem și cu Sevastița ce s'ar cuveni să-i dăm Ginei zestre din partea noastră. Dar dacă nu-ți place să mă amestec — bine. Are și Sevastița neamuri. Mi-oi îndrepta gândul într'acolo.

D-na CORNEA *mai blând.* — Cum să nu te amesteci Costache? Ii ești doar tutore, îi ții loc de tată.

BOB *intră animat, vesel.* — Vai cucoane Costache, dar ce minuni de cai ai! Roibul, rotașul din dreapta.

COSTACHE *mândru.* — *Cazacu? Crecut de mine.* Jumătate sânge. Când îi dau drumul te lasă îndărăt cu mașina D-tale.

BOB *râzând.* — Ei mai las-o coane Costache. Dar ori cum e strașnic. Toți de altmintrelea. Și am vrut să-i mân nițel dar nu m'a lăsat Oprea.

COSTACHE *şiret.* — Apoi dacă-ți face atâta plăcere ți-i dau să-i mâi cât vrei. Nu pe aici că-i primejdie. Dar poftește te rog la mine la țară. Să-i vezi pe toți, să-i încerci. Că nu-i am numai pe ăștia. Mai niște murgi, — zmei.

BOB. — Nu mă tenta, coane Costache! Mă inviți la D-ta. Știi că greu mi-ar fi să te refuz. Eu care am copilărit la țară am încă nostalgia.

COSTACHE. — De ce nu ai veni atunci? Ai vreo treabă? Fă-mi te rog cinstea și plăcerea să vii să stai două — trei zile — o săptămână, cât ăi vrea. Să îmi vezi bârlogul. Să-ți arăt agoniseala. Agoniseală frumușică, ce-i drept — pe care m'am chibzuit s'o împart de acum la nepoate. Adică Ginei, Mericăi, fetele lui biet frate-miu.

BOB *râs silit.* — Și de ce-mi spui mie toate astea coane Costache?

COSTACHE. — Uite ca să stăm de vorbă. Ca să știi și D-ta cine e unchiul Costache și ce poate pentru cei care-i sunt dragi. Așa, va să zică ne-am înțeles Vii cu mine la țară. Ce plăcere-mi faci! Are să te cunoască și Sevastița. Nici nu știi cât ține și ea la fete! *(lovindu-se cu palma peste frunte).* Doamne cumnată, ce-ar fi să-mi dai și fetele?

D-na CORNEA. — Cum să ți le dau, pe timp de iarnă?

COSTACHE. — Asta-i singura piedică? Atunci s'a făcut. Mai am o șubă în sanie. *(Deschide ușa în fund strigă).* Gino Merico, veniți încoace moșule!

(Fetele mirate intră).

COSTACHE. — Să vă gătiți de drum. Mama v'a dat voie să veniți cu mine la țară.

MERICA, *In culmea bucurei.* — La țară la Moș Costache! Gino, acuma avem să putem face săniuș pe deal!

D-na CORNEA. — Abia ați venit și mă lăsați singură.

MERICA. — Nu ziceai tu mamă că trebuie să ne deprindem fără tine?

GINA. — Dacă vrei rămân eu mamă?

COSTACHE *şiret.* — Na. Acum parcă aud pe tânărul de colo că nu mai merge nici dânsul.

GINA *veselă.* — Cum? Era să meargă și D-l Floroiu?

COSTACHE. — Poi da. Așa regulasem. *(Mai încet).* Și cred că nu de dragul meu ori al Sevastiței mergea.

GINA *nestăpânit se duce spre Bob.* — Mergi și D-ta cu noi Domnule Floroiu?

BOB *privind-o* — Mă tem că nu mai pot să fac altfel duduie.

GINA. — De ce te temi? E oare vre-o primejdie? *(Vorbesc amândoi mai încet alături).*

D-na CORNEA *arătându-i lui Costache.* — Ia seama Costache, eu găsesc că-mi duci pe Gina pe drum nesigur. Dacă Bob...

BOB *se apropie.*

COSTACHE. — N'ai grije cumnată. Cunosc bine drumul. Eu am să țin frânele. Și la plecare îmi fac și o cruce.

BOB. — Să-mi îngădui atunci coane Costache să lipsesc puțin. Să-mi iau benzină, o valiză. Un sfert de oră.

COSTACHE. — Fie și jumătate. Numai să nu înoptăm prea mult.

BOB. — Vă luminez cu farurile.

COSTACHE *ducându-l spre ușe.* — Ori cum nu întârzia. Să nu uiți că e aici în casă un suflet fraged care n'aș vrea să cunoască încă de astăzi chinul așteptării.

BOB. — Nădăjduesc să nu-i pricinuiesc nici un fel de chin niciodată. *(Se înclină).* Doamnă, îmi permiteți atunci să revin?

COSTACHE *repede.* — Da, cum să nu, doar in numele cumnatei mele te-am poftit.

GINA *cald dându-i mâna.* — La revedere Domnule Floroiu.

BOB *la fel.* — Duduie Gina la revedere. *(salută și ese).*

COSTACHE *Se întoarce și se așează trudit pe un scaun.* — Uite ceaiul meu cum s'a răcit.

GINA. — Iți aduc numai decât altul.

COSTACHE. — Nu, nu. Lasă-l, e bun *(soarbe rar, vorbește îngândurat.* Mai de grabă aș vrea să mă odihnesc puțin. Nu mai pot. M'a ajuns truda nopților nedormite. Măcar așa într'un jilț să moțăi un un sfert de ceas.

D-na CORNEA. — De ce în jilț? Vino în sufragerie. E acolo divanul D-tale.

GINA *(compătimitor ajutându-l să se ridice).* Bietul unchiu!

COSTACHE. *(Se duce în sufragerie însoțit de D-na Cornea).*

GINA *(rămasă singură, resfiră cu un gest de mângâiere trandafirii rămași pe masă).*

MERICA. *Insă care între timp scoborîse până la jumătate scara și așezată pe o treaptă, își mângâia cățelul, o cheamă încetișor).* Gino ia vin.

GINA *(se apropie).*

MERICA. — Ia aminte la vorbele mele Gina. Uite *(numără pe degete).* Intâi: Unchiu Costache nu și-a ostenit el fără pricină caii, astăzi. Al doilea: Cum vii tu acasă, hop și un tânăr cu un buchet. Al treilea: Mama e nervoasă și gătită. Cam prea gătită. Putea mai bine pe tine să te facă gigea. Dar tu n'ai nevoie... Al patrulea: Ai văzut ce de bunătăți sunt pe masă in sufragerie? Și sticla de Porto pe tăviță? Ei tu nu zici nimica? Nu ți se pare că ceva foarte grav se pregătește?

GINA *veselă.* — Ei și? Lasă să se pregătească.

D-na CORNEA *intrând.* — Nu te duci Merico, să citești unchiului gazeta?

MERICA. — Cum să nu? Chiar îi spuneam Ginei, că grozave evenimente se petrec astăzi în Europa.

D-na CODNEA *lăsându-se sfârșită pe divan.* — Ascultă Gina. Vreau să-ți vorbesc serios.

GINA *alături punându-și capul pe genunchii mamăsii.* — Sunt numai urechi.

D-na CORNEA *căutându-și vorbele.* — S'au petrecut astăzi neașteptate și probabil neînțelese lucruri pentru tine.

GINA *ridicându-se și cuprinzând-o de gât.* — Mamă dragă ești delicioasă. S'au petrecut neînțelese lucruri? Vai atâta de prostuță mă crezi? N'am înțeles nimic? Chiar nimic?

D-na CORNEA. — Dar nu trebuie să le iei prea în serios. In definitiv totul nu e decât...

GINA. — Decât un complot urzit de o mănuică prea discretă și de un unchiu — tocmai contrariul. Și complotul se pare căe urzit împotriva persoanei și libertății mele. Ei bine mamă dragă, eu nu mă supăr. Vă rog chiar să complotați înainte.

D-na CORNEA. — Cum Gina, Tu?!

GINA. — Eu Gina nu am decât o singură obiecțiune de făcut. Trebuia să mă puneți și pe mine în cunoștință mai devreme. Da, da, nu mă privi așa. In definitiv pentru ce misterul ăsta? Am aproape 20 ani. Și s'au trecut vremurile când părinții hotărau și măritau o fată fără de știrea și aproape fără de voia ei. De ce să nu-mi spuneți nimic? Ar trebui acum să vă pedepsesc. Să mă revolt și să nu accept. Dar tu ai o șansă extraordinară mamă, că eu sunt o fată cuminte, mă supun și intru cu totul în vederile și complotul vostru.

D-na CORNEA. — Nu te mai cunosc Gina? Sunt încremenită. Și eu care voiam să-ți explic să-ți vorbesc.

GINA.—Dar asta cer și eu. Să-mi vorbești și mie despre acest domn Bob. Să-mi spui cine e și ce inspirație te-a făcut să mi-l alegi? In sfârșit spune-mi tot ce știi despre dânsul. Ca să mă despăgubești de tot timpul când eu la călugărițe răsfoiam dicționare engleze iar tu și cu d-l Bob făceați desigur planuri de care eu nu aveam habar. Mamă mică și răutăcioasă ce ești *(o sărută).*

D-na CORNEA *chinuită îndepărtând-o.* — Nu știu cum să-ți explic Gino. Totuși trebuie. Unchiul Costache a exagerat când te-a lăsat să întrevezi proecte și hotărîri nebuloase încă. Bob Floroiu a venit de mai multe ori, e adevărat, dar gândește-te că te-a văzut abea astăzi și nu i se poate cere ca așa deodată să te placă așa de mult încât...

GINA. — Mi-a spus că sunt apariţie primăvăratecă. Că e fericit că m'a cunoscut. Că am moştenit cu dărnicie frumuseţea ta. Că... *(nu mai găseşte nimica).*

D-na CORNEA. — Atât?

GINA. — Nu-i deajuns? Pentru întâia vedere *(aducându-şi aminte).* Mi-a făgăduit că are să-mi aducă flori.

D-na CORNEA *râs silnic).* — S'a făcut. Un compliment banal, câteva flori... Bob Floroiu poate să mai scrie pe carnet un nume.

GINA *lovită.* — Să mai scrie un nume? Vrei să spui că Bob... Ai o părere aşa rea de dânsul?

D-na CORNEA. — Şi dacă aşi avea-o Gina?

GINA. *Gina nedumerită o clipă, apoi veselă ameninţând cu degetul.* — Mă pui la încercare, dar nu se prinde. Dacă aveai părere rea mamă, nu-l alegeai tu însuţi. Nu pregăteai astăzi aşa de meşteşugit întâia întrevedere. Ştiu că tu erai acasă. Mi-a spus Merica.

D-na CORNEA *luptând aprig încă.* — Vino, mai aproape Gino. Aproape de tot. Şi acum spune-mi. Ai suferi tu mult dacă acest domn, Bob pe care abia l-ai văzut şi pe care-l nu-l cunosc nici eu deajuns ar rămâne numai în amintirea ta ca o cunoştinţă fără importanţă, trecătoare?

GINA. *Sculându-se şi privind-o cu un fel de spaimă.* Cum mamă, tu vrei să mă faci să cred că nu a fost decât un joc astăzi? Că tu, Bob şi unchiul?... In cazul acesta vă găsesc peste măsură de crud jocul. Nu v'aţi gândit că l-aşi putea lua in serios? *(Nu mai poate continua. E gata să plângă).*

D-na CORNEA. *Cu nespusă milă mângâind-o.* N'a fost un joc al nimănui Gina. Dar cum pot să te conving acum, fără să te fac să plângi, că nu trebuie să-ţi dăruieşti atât de repede inima, fiinţa ta? Nu-i arăta atâta încredere Gina. Ai putea foarte repede să ai desamăgiri.

GINA *mai vesel.* — Incep să te înţeleg. Tu te temi că prea uşor am acceptat şi ce e mai grav am şi arătat că sunt fericită să accept. In timp ce partenerul meu păstrează oarecare rezerve eu i-am şi întins mâna fericită. Ai dreptate mamă. Acum dacă mi-ai atras atenţia să vezi cât de rezervată am să fiu. Model de fată bine crescută. *(Totuşi se scoală repede şi aleargă la fereastră).*

D-na CORNEA *nemulţumită.* — Ei ce e asta? Ce priveşti prin perdea domnişoară atât de bine crescută?

GINA *confuză.* — Se oprise o maşină. Credeam că s'a întors d-l Floroiu.

D-na CORNEA. — Atâta de repede? Şi eşti convinsă că se întoarce? Dacă s'ar răsgândi şi ar găsi o scuză?

GINA *extrem de turburată.* — Mamă, tu trebuie să ştii ceva. După tot ce s'a petrecut, vorbele tale acum, insinuările tale... De când suntem singure te străduieşti parcă cu încetul să-mi fărâmiţezi toată bucuria Văd bine că te temi, că îmi ascunzi ceva. Spune-mi mamă ce este? De ce crezi acum că nu mai vine? *(lovită de un gând şi luând mâinile mamei între ale ei).* Nu i-am plăcut îndeajuns probabil. Şi tu cu intuiţia ta de mamă ai înţeles. Ţi-a spus-o poate. Hai spune-mi mamă.

D-na CORNEA *înspăimântată de durerea fetii.* — Gina nu te tortura inutil. Nu-ţi ascund nimic. Poate mi-am exagerat şi eu o temere. Dar vream să te previn numai că d-l Floroiu nu era îndeajuns de hotărît să se însoare. Unchiul tău a exagerat oarecum. Vorbindu-i aşa cum i-a vorbit i-a forţat puţin mâna. In faţa ta d-l Floroiu nu putea din delicateţe să se derobeze. Dar ajuns acasă, după ce a chibzuit în linişte nu ar fi exclus ca să ezite puţin. Abea te-a văzut odată. Nu te cnoaşte îndeajuns şi...

GINA *copleşită.* — Ai dreptate mamă Inchipuirea mea a bătut câmpii. *(Dureros).* Atunci s'ar putea să nu mai vină?

D-na CORNEA. — Mă tem.

MERICA *intrând în vârful picioarelor.* — Unchiul a adormit. Mă duc să-mi fac bagajul. Să-ţi iau şi patinele tale Gina? *(oprindu-se deodată mirată în faţa Ginei).* Ce însemnează asta? Ia uite-te la mine. *(O ia de bărbie).* Drept drept în ochi *(indignată).* Cum, iar? Să ştii că te spun mamii.

D-na CORNEA. — Ce e Merico? spune?

GINA. — Nu.

MERICA. — Ba da. Uite-o mamă că vrea să plângă. Şi fără nici un motiv. La şcoală cel puţin plângea, fiindcă se credea uitată, abandonată. De geaba îi spuneam eu câte şi câte, Gina nu şi nu. Că tu n'o mai iubeşti, că ar vrea să moară. Copilării. Şi acum mă rog, când e la mama acasă, când capătă flori şi complimente de ce plânge?

GINA *(se smulge din mâinile Merichei şi intră în sufragerie).*

D-na CORNEA. — A zis că n'o iubesc, Merico?

MERICA. — Numai odată crezi că a zis? Idee fixă. *(ton de dojană, deget ridicat).* Dar să nu te superi mamă. E şi vina ta. O fată cu imaginaţia Ginei, să trăiască aşa la călugăriţe ca o pustnică?

D-na CORNTA. — Dar Gina nu s'a plâns niciodată.

MERICA. — Gina nu se plânge, dar pe ascuns plânge. Şi apoi mamă nici nu ştiu s'o fi întrebat. Tu vii la şcoală, ne aduci bomboane şi întrebi pe sora Marie Claire cum stăm cu stomacul. Slavă Domnului, cu stomacul, o ducem bine. Dar te-ai întrebat vreodată cum se acomodează inima Ginei cu regimul de inaniţie pe care i l-ai impus?

D-na CORNEA *sever.* — Merico, cum vorbeşti?

MERICA. — Vorbesc sincer, mamă, foarte sincer.

D-na CORNEA. — Eu nu îngădui la copii, asemenea sincerităţi.

MERICA. — Ai dreptate mamă. Unui copil nici eu nu i-aş îngădui. Dar eu am şaisprezece ani. Gina a-

proape douăzeci, așa că mamă dragă nu mai suntem chiar copii.

D-na CORNEA. — Te rog lasă anii. Pentru mine tot copii sunteți.

MERICA. — Bine. Să las anii dacă zici tu. Dar atunci ar fi trebuit să faci și tu cu noi, cum făcea Tante Iza cu cățeii dânsei.

D-na CORNEA. — Nu înțeleg. Ce-i comparația asta absurdă?

MERICA. — Nu-ți mai aduci tu aminte cum dădea Tante Iza cățeilor boabe de piper ca să nu crească? Să rămână mereu mici ca să-i poată purta în manșon. Imbătrâneau bieții cățel dar tot mici erau, până la moarte. Poate dacă urmam și noi regimul ăsta, n'ar mai fi avut anii nici o importanță.

D-na CORNEA *lovită*. — Atât de rea, atât de neumană mă crezitu?

MERICA *luând-o de gât*. — Tu rea! Doamne ferește Ești cea mai bună, cea mai drăguță dintre mămici. Și de aceea poate că regreți uneori că nu mai suntem mititele, ca să ne alinți și să ne porți în brațe. Dar nu-i vina noastră că am crescut(

D-na CORNEA. — Adevărat. Voi ați crescut și eu am îmbătrânit.

MERICA *indignată*. — Tu mamă, bătrână! Dar uitete în oglindă. Ești mai tânără ca mine. *(O alintă, o mângâie); (șoptit)*. Am fost rea mamă. Să mă pedepsești. Merit. Recunosc că am fost rea, dar nu mai puteam să văd pe Gina cum plânge pe ascuns.

D-na CORNEA. — Dar în sfârșit ce motiv avea ?

MERICA. — Așa fără motiv. Tu știi că acum câțiva ani la noi la călugărițe tot fără motiv s'a mai sinucis o fată.

D-na CORNEA, *înspăimântată*. – Taci Merico, taci.

MERICA. — Nu te speria mamă. N'a murit. Știi ? făcea pictură și a înghițit un tub întreg de vopsea verde. Auzise că conține cianură. Dar au fost vopselele proaste. A scăpat fata, s'a măritat pe urmă. De Gina să n'ai teamă. Ai pus-o să urmeze pianul, engleza, — n'are tuburi cu vopsele. Iar aquarelele mele le țin încuiate. Costă destul de scump ca să risc...

D-na CORNEA. — Merico sfârșește, pentru Dumnezeu.

MERICAA. — Eu credeam că te interesează, mamă dragă. Iți povesteam întâmplări din școală. Din școala unde ne trecem vremea, eu și Gina.

D-na CORNEA. — Pe Gina, am s'o iau acasă.

MERICA. — Cred că asta e și părerea D-lui Floroiu.

D-na CORNEA, *cu un oftat*. — D-l Floroiu poate a și uitat acum că există o Gină.

MERICA, *indignată*. — Cum ? S'ar putea s'o uite așa de grabă ? Dar păcătoși mai sunt bărbații !

GINA *vine grăbită și cu sfială se duce spre fereastră. Ușa lăsată deschisă lasă să se vadă cum unchiul Costache în picioare se uită îngândurat la ceas).*

D-na CORNEA, *se duce la dânsul și pare că-i explică ceva.*

MERICA, *privind spre Gina*. — Asta era dar pricina lacrimilor. E în întârziere Făt-Frumos din limuzină.

GINA *(Vine și se așează tăcută pe un scaun).*

MERICA, *compătimitor o mângâie îi netezește părul.*

GINA, *deodată*. — Merico, dar să-mi spui drept. Sunt urâtă ?

MERICA, *superlativul indignării*. — Urâtă tu ? Cine a putut să-ți spuie monstruozitatea asta ? ! Ești frumoasă, prea frumoasă chiar. Dar stai. Nu te crede acum atâta. In schimb ești prostuță, prostuță fără pereche. Da să știi. O fată deșteaptă — eu de pildă — n'ar mototoli așa batista, fiindcă un domn văzut o singură dată, întârzie să vină. Aș ruga frumos pe mama, să-mi prezinte altul. Gata.

(In sufragerie se aude glasul mânios al unchiului Costache).

COSTACHE. — Asta cu mine nu merge. Eu mă duc la el acasă și-i cer socoteală.

D-na CORNEA, *vine repede și închide ușa sufrageriei. Se aude însă glasul nedeslușit și mânios, apoi sgomotul unui pahar spart.*

GINA, *pe divan plânge.*

MERICA, *amenințător*. — O da Dumnezeu să-mi fie cumnat d-l ăsta. Are să-mi plătească și paharul și lacrimile Ginei.

D-na CORNEA, *extrem de turburată se duce la telefon cu pași cari se clatină. Vrea să ia aparatul.*

GINA, *oprind-o indignată*. — Mamă, doar nu vrei să-l rogi acum să vină ?

D-na CORNEA, *dureros*. — Gina, tu nu poți ști. Dar eu am toată vina suferinții tale. Și atâta aș vrea acum să repar, să te ajut.

COSTACHE, *vine în ușă, privește întunecat în jur*. — Cumnată, să spue Roza lui Oprea să tragă la han. N'am să pot pleca astăzi. Mai am de regulat niște treburi.

(Dar o mașină venită cu viteză și oprită brusc provoacă o mișcare generală).

GINA, *se ridică emoționată.*

MERICA, *în două sărituri e la geam și anunță*. — O mașină verde. A venit d-l Floroiu.

COSTACHE. — Cumnată, să mă lași acum să-i vorbesc eu.

D-na CORNEA. — Da, da. Vorbește-i. Convinge-l.

MERICA *(se întoarce voioasă spre Gina dar deodată cu un ton de profundă decepție)*. Vai! Ți-e nasul roșu. Vezi dacă plângi? Acum chiar că nu are să te mai placă Făt Frumos dela volan.

GINA, *rugător*. — Mamă vrei tu să-mi dai puțină pudră de a ta ?

D-na CORNEA, *înveselită*. — Sigur Gina, vino. Și rochia trebuie s'o schimbi. *(Urcă scara grăbite câte-și trele).*

BOB, *căruia i-a deschis ușa Roza, vine spre unchiul Costache, care are o atitudine rece, circumspectă.*

BOB. — Domnule Cornea, am întârziat cam mult. Să mă ierți.

COSTACHE. — N'am de ce să te iert. Aveai toată dreptatea să mai întârzii. Omul când pleacă la un drum așa lung se pregătește, se socotește, poate mai șovăie o leacă.

BOB. — Ești a toate înțelegător Coane Costache.

COSTACHE. — Și apoi ai avut de luat, bagaj, benzină.

BOB. — N'am luat nici bagaj, nici benzină.

COSTACHE. — Atunci, eu nu înțeleg nimic. Nu mai mergi? Ce-i cu D-ta? Spune.

BOB. — Iți spun Coane Costache, tot.. Chiar îți sunt dator o spovedanie. Știi, când am plecat de aici, când a pierit pentru un moment vraja unui oarecare chip; gândul meu cel dintâiu a fost să dau viteză maximă motorului și să iau direcția opusă bârlogului D-tale. Ai înțeles Coane Costache? Fugeam.

COSTACHE. — Te înspăimânta atâta plimbarea la țară?

BOB. — Nu plimbarea, dar ce întrezăream la capăt. Mi se păruse întâiu un joc. Mă amuzam. Dar când am văzut că jocul e primejdios și mă prinde și pe mine...

COSTACHE, *mânios*. — Cum? Joc era să înșiri vorbe calde unei fete?

BOB. — Coane Costache, îți datorez spovedanie cinstită. Eu astăzi am văzut întâiu pe D-ra Gina. Nu face pe miratul. Eu veneam aici ca să fac puțină curte unei cucoane frumoase. Stai, nu te schimba la față. Doamna Cornea nu are altă vină, decât că arată cu mult mai tânără decât este.

COSTACHE, *stăpânit*. — Și D-ta atunci...

BOB. — Nici în mine să nu arunci cu piatra. Habar n'aveam că fac vreun rău. In definitiv totul s'a redus la câteva buchete și un număr de complimente pe care le mai serveam și la alte duduci.

COSTACHE, *reținut*. — Și numai ca să-mi spui lucrurile astea, te-ai întors din drum?

BOB. — M'am întors, fiindcă n'am putut face altmintrelea Coane Costache. N'am putut. Degeaba zoream motorul, degeaba-mi spuneam câte și câte; un îndemn puternic venit nu știu de unde, mi-a tăiat drumul și m'a întors încoace. Vedeam un chip care mă privea mustrător, simțeam pe braț mâna, care a vrut să mă rețină dela primejdie. Și părea că-ți auzeam mereu vorbele: „curată la suflet ca dânsa nu se mai găsește". N'am avut încotro. Am făcut un viraj brusc și m'am înapoiat.

COSTACHE, *privindu-l îndoit*. — Sunt primejdioase virajurile. Incep să mă tem de D-ta.

BOB, e cel din urmă coane Costache, crede-mă. De acum, îți jur — țin drumul drept.

COSTACHE. — Să vedem. Mai ai ceva să-mi spui?

BOB. — Atâta doar. După toată spovedania să mai poftești la țară? Mă mai socotești vrednic de Gina?

COSTACHE, *vesel, luându-i mâinile*. — Acum mai mult ca ori când. A fost cinstit ce-ai făcut. *(punându-i mâna pe cap)* Te-ai spovedit. Iertate-ți sunt păcatele. Să nu mai vorbim. Du-te și adu benzină.

BOB. — Și câteva flori, Coane Costache. Un buchet Ginei. Cel dintâiu.

COSTACHE. — Dar ăsta? *(îi arată buchetul după masă).*

BOB. — Aruncă-l Coane Costache. Sunt flori vinovate. Veneam azi la ceai la o coniță frumoasă. Buchetul n'a fost destinat Ginei.

COSTACHE, *convins*. — Ba da. Ei i-a fost destinat deoarece deși l-ai cumpărat cu alte gânduri Dumnezeu a hotărît ca Gina să-l primească.

BOB, *surâzând și totuși puțin mișcat*. — Dumnezeu a vrut? Facă-se voia Ta Doamne.

COSTACHE. — In cer și pe pământ. Amin.

(Sus pe scară s'au ivit D-na Cornea și Gina. D-na Cornea poartă rochia neagră dela începutul actului. Gina are o rochie frumoasă albastră. Inainte de a scobori, D-na Cornea mai potrivește încă odată, rochia, părul Ginei. Apoi deodată își scoate dela gât mărgelele scumpe și le pune pe gâtul Ginei.

BOB, *venind repede și îngrijat lângă unchiul Costache*. — Cucoane Costache...

COSTACHE. — Zi-mi unchiule.

BOB. — Unchiule Costache, crezi că D-na Cornea are să primească bucuros, are să poată avea pentru mine sentimente de... de mamă, în sfârșit.

COSTACHE. — Ceri prea mult nepoate. Mulțumește-te să-ți fie deocamdată soacră.

BOB, *privind pe Gina care scoboară* — Unchiule Costache, i-a privește-o cât e de gingașă. Am să fiu oare vrednic de dânsa?

COSTACHE. — Străduește-te să fii. *către D-na Cornea care cu teamă parcă a întins mâna lui Bob)* Uite cumnată, tânărul mă întreabă dacă i socoți vrednic să-i dăm pe Gina.

D-na CORNEA, *explozie de bucurie*. — D-le Floroiu, Bob! Va să zică o iubești? *(deodată îndoită)* Dar ești sigur că o iubești?

COSTACHE. — Cum să nu fie? Uite m'a convins și pe mine. Rămâne acum *(ducând pe Bob încetior spre Gina)* s'o mai convingă și pe Gina.

GINA, *întinzând lui Bob mâna*. — Cred că n'are să-i fie prea greu Domnului Floroiu.

MERICA, *sus pe scară vine gata de drum cu valiza într'o mână și cățelul într'alta. Dar se oprește deodată și privește grupul de jos. Roza o ajunge din urmă.*

ROZA. — Domnișoară a venit Oprea și întreabă dacă să mai aștepte sau...

MERICA. — S'aștepte, s'aștepte. N'avem acum vreme de el. Ai înțeles? Ține Roza. *(Ii pune cățelul și valiza în brațe și scoboară repede).*

ROZA *(care a privit și ea jos grupul pironită locului de mirare)*. — Pentru D-ra Gina venea d-l Bob? Și eu care credeam... Cum își face omu păcate!

MERICA *(furtunos îmbrățișând pe Gina)*. — Gino

dragă, ce bine îmi pare! Atâta doream și eu să capăt un frate care... care să aibă și mașină. *(Se întoarce spre Bob vrând parcă să-l îmbrățișeze și pe dânsul. Dar când Bob se apleacă, Merica se ferește lăsând locul Ginei)*. Nu, nu. Pe sora mea. E dreptul ei *(cu un oftat)*. Eu pot să mai aștept. *(Și apropie pe Gina de Bob în timp ce unchiul Costache și D-na Cornea își șterg emoționați ochii)*.

— CORTINA —

Ce spune presa despre : „Joc primejdios"

D-l Paul Prodan, actualul director al Teatrului Național, care iscălea acum doi ani cronica teatrală a ziarului „*Viitorul*" nu are decât cuvinte de laudă pentru comedia: „Joc primejdios".

— „E un act de comedie de bună calitate, scrisă într'un dialog agreabil, fin. Autoarea a condus cu îndemânare o situație complicată și a obținut un succes valoros cu actul D-sale: Joc primejdios. Aplausele atât în timpul actului, cât și la final au dovedit cât de mult este pe gustul publicului acest gen de comedie nesilită, onestă, cu glume de bun gust și dialog condus cu dibăcie.

E drept că a fost interpretată cu o rară înțelegere de artistul de mare rasă d-l N. Soreanu, de fina d-na Lilly Popovici, de frumoasa d-na Puia Ionescu, de elegantul D. Critico, de zglobia și isteața d-ră Mia Coca.

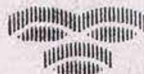
D-l cronicar al ziarului *Cuvântul*, d-l Dem. Theodorescu a cărui rare laude sunt cu atât mai prețioase, găsește totuși și D-sa că în „Joc primejdios" d-na Petrescu dovedește încă odată că are meșteșugul sigur al teatrului și piesa aceasta — o farsă dulce de vodevil sentimental — incontestabil a plăcut.

Și d-l Timuș în *Rampa* taxează „Joc primejdios" ca o comedioară fără pretenții și întindere. Recunoaște totuși că actul acesta de comedie e un marivodaj spiritual și dantelat scris cu grație, humor și scânteeri de frumoasă observație, într'un dialog sprinten și antrenant, care a captivat publicul.

D-l Teodorescu Braniște în cronica din *Adevărul* recunoaște că d-na Petrescu e un talent consacrat. In „Joc primejdios" mai bine ca oricând dovedește că a ajuns să țină în mână frânele acțiunei, ițele intrigei și a dialogului, fără nici o șovăire. E un act de teatru adevărat, puternic, concentrat.

In *Calendarul* d-l Dragoș Protopopescu e încântat de comedia „Joc primejdios" și o spune original și sincer: „Joc primejdios" e comedia de cea mai bună substanță românească. Și aș vrea să știu ce face autoarea, cu ce se ocupă de nu dă teatrului câte o piesă la fiecare trei luni. Căci e atâta liber joc omenesc în arta sa, atâta grație simplă și simplă ironie în viziunea sa cotidiană, că ne poate ușor da o Jane Austen a dramei noastre.

In „Lupta", *d-l Verea* e generos până la exagerare cu laudele aduse piesei „Joc primejdios". Iată-le reduse la câteva rânduri numai: Grațioasa, spumoasa, vesela, scăpărătoarea comedie: „Joc primejdios" a adăugat o floare în plus la ghirlanda gloriei atât de meritată a autoarei. E atâta grație, atâta poezie în această comedioară în care pasiunile le cionesc „à fleur de peau" într'un joc neprimejdios! Desigur însă că meritul este și al interpretărei desăvârșite, care a știut să îndulcească îndrăznelile autoarei, care mânuește tăișul dialogului și săgețile replicei cu o adevărată măestrie.

PREȚUL 10 LEI

Tipografia „Rampa" Intrarea Zalomit 1